

Nakakadiri ~ Isang Gotiko Epiko

ni GE Graven

Kabanata IV

Lungsod ng Avignon ~ Mayo, 1347

~Ang hangin sa hapon ay mabaho dahil sa amoy ng ulan; ang kanlurang kalangitan ay nananatiling madilim.

Dumating si Cardinal Lean sa Avignon mula sa Inglatera, padabog na pumasok sa looban ng Château Mallow sakay ng isang mahigpit na binabantayang karwahe. Nagliparan ang alikabok mula sa mga hakbang ng mga tao upang lamunin lamang ng umiikot na mga ulap ng alikabok na natipon bago ang mga lumalapit na... bagyo. Habang papalapit ang karwahe sa pasukan, umupo si Lean, sumilip sa bintana, at natuklasan na ang ilang miyembro ng kanyang mga naunang bantay ay nalilitong gumagala.

Pinaandar ng kapitan ng eskorte ni Lean ang kanyang kabayo habang pinagagalitan ang kanyang mga guwardiya, "Tumayo kayo! Tumayo kayo!" Walang sumunod sa kanyang utos. Kinalas ng kapitan ang kanyang kabayo at hinawakan ang pinakamalapit. "Sarhento! Anong nangyayari dito? Ipaliwanag mo ito— kaagad!" "Sagutin mo ako ngayon na!" Tumingala ang sarhento nang nahihilo, na parang nahihilo sa lasing —ang kanyang mga mata ay hindi nakapokus, ang kanyang bibig ay nahihirapang bumuo ng mga salita.

"Tama na ang katawa-tawang pagpapanggap na ito!" dumagundong na sigaw ng Kardinal. Mabilis na lumabas si Lean ng karwahe, hawak ang kamay sa kanyang malapad na sumbrero habang itinutuwad ito laban sa hangin.

Sumama ang kapitan at tatlo pang guwardiya sa Kardinal at pumasok ang grupo ni Lean sa château. Sa itaas, lumakas ang ingay ng patuloy na ugong habang papalapit sila sa silid-tulugan ni Kardinal Basiliste . Pumasok sila sa silid at nanigas. Marami sa kanila ang umungol at nag-iwas ng tingin. Naglabas si Kardinal Lean ng panyo at tinakpan ang kanyang ilong at bibig habang tumatakbo ang isang guwardiya papunta sa bukas na bintana at sumuka.

Sa harap ni Lean, isang maitim at namamagang Basiliste ang nakahiga nang matigas sa kanyang kama, ang kanyang mukha ay nakatakip sa isang nakakapit na kumpol ng mga dilaw na balahibo. Ang mga insekto ay nagdagsaan pabalik-balik sa bukas na bintana, hinihila ang mga natutuyong uod palayo sa mga guwang ng kanyang ulo. Ang patay na Cardinal ay hindi nababahala, habang siya ay nakahiga nang matigas at nabubulok, ang kanyang mga mata ay natutuyo sa sahig na parang isang pares ng maruruming barya. Tumingin si Lean sa bintana at patungo sa malayong mga tuktok ng puno na nakasandal at sumasayaw sa hangin ng isang paparating na bagyo. Pagkatapos ay ibinalik niya ang kanyang atensyon sa mainit, walang galaw, at maalikabok na loob ng silid, ang hindi gumagalaw na hangin nito na may bahid ng mahinang bakas ng lavender at lumang dumi ng tao. Ilang mga insektong tumatambol ang humahanap sa kanyang katawan, lumilipad at umiikot sa kanyang ulo na parang isang humuhuni na halo,

Gayunpaman, hindi si Lean ang taong magpapahalaga sa ganitong mga masalimuot na bagay. Sinuri niya nang mas detalyado ang mga artifact ng apartment, ang kanyang mga mata ay natuon sa dahon ng pergamino na nakapatong sa mesa— lumapit siya para sa mas masusing pagsusuri. Itinaas ni Lean ang pergamino na naglalaman ng mga huling salita ng Kardinal , na para sa kanya. Dinagtagal, lumabas ang grupo ng château nang kasingdali ng kanilang pagpasok. Sinuri ni Lean ang sulat habang nagmamartsa. “Ang Apocrypha! Sumugod na parang hangin!” ungol niya habang nakayuko sa karwahe. “Sakay na kayo agad!” sigaw ng kapitan sa kanyang mga guwardiya habang tumatalon siya sa siya. Nagmadali ang mga lalaki para kunin ang kanilang mga kabayo. Itinulak ng kapitan ang kanyang kabayo papunta sa unahan ng grupo. Ang karwahe ay umusad at tumilapon pasulong. Iniwas ni Lean ang kanyang mga mata mula sa sulat at nanginig. Kasama ang isang sumusulong na hukbo ng dalawampu't apat na sundalo, ang Kardinal ay nagmaneho pakanluran sa Rhone River Bridge, palayo sa Avignon, patungo sa Apocrypha at patungo sa isang napakalaking kulog na lumulukob sa abot-tanaw. Gayunpaman, ang atensyon ni Lean ay natuon sa kanyang mabigat na responsibilidad sa Konseho ng Apocrypha—at kay Papa Clemente, na nanatiling walang alam sa lahat ng bagay tungkol sa Konseho.

Dahil pinaslang sina Cardinals Xavier at Basiliste, si Lean ang huling nabubuhay na Mataas na Konsehal; lahat ng bagay na itinago ng Konseho sa loob ng halos limang siglo ay nakasalalay na ngayon sa kanyang mga balikat. At bagama't itinakda ng batas kanonikal na ang Bikaryo ni Kristo—ang namamahalang papa— ang pinakamataas na miyembro ng konseho, alam ni Lean na maaaring mahirap, kung hindi man imposible, na direktang lapitan si Clement. Dati, bilang isang Cardinal, masigasig na nakipagtalo si Clement laban sa anumang panukala na, sa kanyang paningin, ay magpapalakas sa posisyon ng Konseho ng Apocrypha. Si Clement ay palaging

Nadama ni Lean na pinahina ng Konseho ang awtoridad ng Kolehiyo ng mga Kardinal. Hindi umasa si Lean na nagbago ang kulay ng lalaki matapos maging namamahalang Papa. Gayunpaman, determinado siyang makakuha ng pagbisita kay Clement kahit sa pamamagitan ng puwersa, kung kinakailangan. At kung sakaling mangyari iyon, handa siyang bigyang-katwiran ang gayong pagsuway sa pamamagitan ng paggawa ng isang bagay na hindi pa nagagawa noon sa kasaysayan ng Konseho ng Apocrypha—sa pamamagitan ng pag-alis ng ebidensya mula sa arkibos ng Apocrypha at direktang pagpapakita nito kay Clement nang personal.

Magkaiba ang ugali nina Lean at Clement; nag-aaway sila. Alam ito ng dalawa. Si Lean ay isang lalaking hindi masyadong nagsasalita: mahinhin, mabahala, at taos-puso. Si Clement ay walang taktika at walang pasensya, nasisiyahan sa karangyaan at sosyal na pamumuhay; bilang Papa, ang kanyang kilos ay higit na katulad ng sa isang magalang na monarko kaysa sa isang mahigpit na mensahero ng Diyos. Kapag nagkaroon ng mga pag-uusap sa pagitan nila, ang mga ito ay pormal, maikli, at halos walang anumang nangyayari. Sa loob ng apat na taon Simula nang umakyat si Clement sa pwesto, paulit-ulit na nilapitan ni Cardinal Basiliste ang Papa tungkol sa mga bagay na may kinalaman sa Apocrypha. Sa bawat pagkakataon, tinanggihan siyang makausap dahil sa dahilan na ang iba pang mas apurahang mga bagay ay nangangailangan ng agarang atensyon ni Clement, tulad ng pagtatayo ng bagong palasyo, mga usapin ng estado, pananalapi at pagbubuwis. Hindi nagtalaga si Clement ng mga bagong miyembro sa Mataas na Konseho, kahit na pagkatapos ng pagkamatay ni Cardinal Basiliste, at ang kanyang hindi pagkilos ay naging sanhi ng dating makapangyarihang upang humina, sa kanyang bahagi ay halos tiyak na sinasadyang kapabayaang. Gayunpaman, wala nang ibang pagpipilian si Lean ngayon, maliban sa ipilit ang kanyang sarili kay Clement at ipaalala sa kanya ang kanyang responsibilidad sa matandang kalipunan ng Konseho ng Apokripta.

Ang Konseho ay itinayo noong 1334 sa utos ni Papa Benedict XII, na, sa kabila ng pagpapahayag ng mga mithiin na ibalik ang pagka-papa sa Roma, ay inilipat ang lahat ng mga talaan ng Papa mula sa Vatican patungo sa bagong kuta sa France. Ang mala-libingan na gusali ay nasa malawak at mamasa-masang lambak ng Rhone, na napapalibutan sa tatlong gilid ng matarik na bangin na nababalot ng mga pangalawang-tubo na kakahuyan at matinik na palumpong. Sa Silangan, ang mga kuta ng Avignon ay matayog sa bangin ng lambak ng ilog, ngunit sa kanluran lamang, ang kadakilaan ng lungsod ay humina—kasama ang amoy nito.

Wala pang isang oras ang lumipas bago tinahak ng mahigpit na binabantayang karwahe, na may tatak ng Simbahan ng Roma, ang isang matarik at baku-bakong landas, na nababalutan ng matataas na puno ng mga evergreen. Ang mga kuta na bato na madilim na tumataas sa likod ng mga puno ay may kasing-itim na kulay gaya ng langit sa kabila ng mga ito. Ang langit ay kumapal na parang lumulutang na abo; ang hangin ay bumaliktad at naging yelo. Mga kidlat; kulog—biglang, ang matabang patak ng ulan ay nagbukas ng daan para sa malalakas na ulan. Ang mga kasama ni Lean ay nagpumilit na umakyat sa makitid na pagguho ng putik sa isang kalsada, kasama ang ilang mga guwardiya na bumaba sa kanilang mga kabayo at puno ng putik na dumidiin sa likuran ng karwahe sa magkasanib na pagsisikap na itulak ito.

pasulong. Inihagis nila ito mula sa mga puddle; pasulong, unti-unti, paa por paa. Tinanglawan ng kidlat ang daan sa unahan habang binabalangkas ang patuloy na nagbabantang anino ng Apocrypha.

Walang bintana ang humarang sa mabatong panlabas ng kahanga-hangang kuta. Ang nag-iisang pasukan nito ay binabantayan, araw at gabi, ng mga guwardiya ng Konseho, mga lalaking pinili ng Mataas na Konseho dahil sa kanilang lakas ng katawan at kalooban, at matibay na katapatan. Kahit ang mahigpit na protokol ng Royal Guard ni Haring Philip ay kulang kung ikukumpara. Sa loob ng mga binabantayang pader na iyon ay naroon ang mga salita ng banal na kasulatan na alam lamang ng iilang nabubuhay na tao—mula sa kumpletong mga aklat nina Enoch, Jubilees, Giants, Solomon at iba pa na dating banal na kasulatan, hanggang sa mga sinaunang balumbon na nakasulat sa mga wikang hindi narinig sa mundo sa loob ng isang libong taon. At mula sa mga artifact ng matagal nang winasak na Aklatan ng Gresya ng Alexandria hanggang sa mga silindrong luwad ng Asiria na nagdedetalye ng mga taon pagkatapos ng Dakilang Baha at kinumpiska mula sa mga templong Hudyo noong sa mga pinakamaagang krusada, ang mga nilalaman ng Apocrypha ay naglalaman ng lahat ng umiiral na mga lihim ng Simbahan, at pinangalagaan ito nang mahigpit.

Hinanap ni Lean ang materyal na nakapaloob sa apat na Apokripal na mga binding—mga tekstong halos alam na ng Kardinal sa pamamagitan ng memorya. At kahit na labag sa kanyang mas mabuting pagpapasya na alisin ang anuman mula sa Apokripa, wala na siyang maisip na mas mainam na paraan sa gawaing nasa harap niya: ang kumbinsihin si Clement sa mga bagay na walang matinong tao ang mangangahas na paniwalaan na katotohanan.

Ang una sa apat na bindings ay ang *Statue Physique*, ang pinakamalaki sa mga ito. Naglalaman ito ng detalyadong paglalarawan ng mga monasteryo ng Konseho at ng kanilang dalawang Gatestone. Naglalaman din ito ng kasaysayan ng bawat isa. Ang unang Gatestone ay nahukay noong 876, noong panahon ng paghahari ni Papa Juan VIII. Matatagpuan sa mga bulubunduking rehiyon ng Umbria, sa loob ng mga kapwa Estado ng Papa ng Italya, ang lugar ng paghuhukay ay tahanan din ng isang sinaunang pamayanan ng mga Samnite. Ang pangalawang Gatestone ay natuklasan noong 877, sa ilalim ni Papa Stephen VI. Natagpuan Sa kasalukuyang Lalawigan ng Auvergne, sa France, ang monolito ay nasa ibabaw ng isang mabatong burol, sa timog ng Ilog Loire.

Ang pangalawa sa mga aklat ay ang *Mga Proklamasyon ng Konseho*. Nakalista rito ang mga makasaysayang kasapian ng Konseho. Nakalista rito ang bawat Papa at konsehal na naglingkod sa Mataas at Mababang Konseho. Naglalaman din ito ng mga batas-batas ng Konseho .

Ang ikatlong pagbubuklod ay ang *Reformation Exclusions*, na isinulat ni Pope Benedict XII noong 1336. Ito ay mga kanonikal na susog o mga sugnay na nagbubukod sa Papal Bull: ang *Redemptor Noster*. Pinayagan nito ang Konseho na pamahalaan ang dalawang monasteryo nito sa mga paraang

nakitang akma.

Ang pang-apat at panghuli sa mga tekstong hinanap ni Lean ay ang *Naramsin Translations*—tinutukoy rin ng Mataas na Konseho bilang, ang *Gatestone Transdivinations*. Ang mga pahinang ito na may mahinang pabalat ay may tatlong siglo nang kasaysayan at sama-samang ipinangalan, hango sa isang eskriba ng Abbey, si Naramsin, isang yumaong kleriko ng Gardiens na, sa pamamagitan ng kanyang dedikadong paglilingkod at debosyon, ay nag-iisang nakapag-unawa sa mga inskripsiyon ng monolitong Pranses. Ang mga saling ito ay kumakatawan sa isang Latin na salin ng kakaibang wikang inukit sa mga ibabaw ng batong Pranses. At dahil magkapareho ang mga ukit sa batong Italyano, ang mga pahina ng Naramsin ay nagsilbing salin para sa parehong Gatestones, na matatagpuan sa Pra

Alam ni Lean na alinman sa apat na teksto ay maaaring magsilbing gising sa walang kamalay-malay na Papa sa tunay na panganib na nasa harapan, ngunit kakailanganin ang lahat ng apat upang madala ang lalaki sa ilalim ni Lean—kaya sa ilalim ang kontrol ng Apocrypha. Kailangan siyang makita, kung gusto ng Konseho na mabuhay. Huminto ang karwahe ni Lean at sumilip siya sa labas ng portal nito upang makita ang mga anino sa gitna ng malakas na ulan habang sila ay nagtitipon sa dalawang hanay upang sumiksik sa isang pares ng malalaking pintong may bakal—ang pasukan sa Apocrypha.

Sa loob ng Apocrypha at sa kabila ng malalaking pinto nito, ang mga sulo sa dingding ay nagliwanag sa ilang matatatag na guwardiya na nakahanay sa pasukan ng pasilyo. Sa kabilang panig nito, ang mga dulo ng sibat ay kumakatok sa pinto, na sinundan ng isang mahinang utos, "Buksan, sa utos ng Kanyang Kamahalan, Cardinal Lean ng Konseho ng Apocrypha!"

Tinanggal ng dalawang guwardiya ang mga bakal na rehas at pinilit ang kanilang mga sarili na buksan ang mga pinto. at ang kanyang Kapitan ay nagmamadaling dumaan, basang-basa dahil sa malakas na ulan. Yumuko ang mga guwardiya habang dumadaan ang dalawa. Ang mga pinto ay nagsara nang may malakas na kalabog. Walang tigil sa paghakbang, si Lean at ang Kapitan ay naglaho sa madilim na bulwagan, nag-iwan ng bakas ng tubig na tumutulo mula sa kanilang mga damit sa mga batong sementado, na sumasalamin sa nanginginig na repleksyon ng mga apoy ng sulo sa pasilyo.

Habang papalapit si Lean sa isang kanto at papalapit sa huling bahagi ng pasilyo, biglang nagpakita ang anim na guwardiya. Nakatayo sila sa harap ng isang matangkad at magarbong pinto na natatakpan ng masalimuot na mga ukit, may kumikinang na metal na kalupkop, at may mga mahahalagang bato. Ang mga letrang Griyego, ang salitang APOCRYPHOS, ay nakasulat sa ibabaw ng batong-saligan nito. Lumabas ang sarhento ng pinto, nakataas ang kamay at nakalabas ang palad. "Huminto!" Itinaas ng mga guwardiya sa likuran niya ang mga sandatang kapareho niya, at isang kalabog ng mabibigat na baluti na bakal ang naglakbay sa bulwagan. Huminto siya sa harap ng Sarhento, na nagpatuloy ng ganito: "Sabihin mo ang katangian ng—"

Mabilis na itinabi ni Lean ang kanyang kamay. “Wala akong oras!” Yumuko siya, ikinuyom ang kanyang kamay, at bumulong ng mga salitang nagpapahayag sa tainga ng sarhento.

Umikot ang sundalo, nag-click ng kanyang mga takong, at sinabi sa kanyang mga guwardiya sa pinto, “Bigyan ninyo ng daan ang Kanyang Kamahalan, Cardinal Lean ng Konseho!”

Dali-daling humiwalay ang mga guwardiya at ipinasok ng sarhento ang isang malaking susi na tanso sa kandado. Idiniin nila nang malalim ang kanilang mga balikat sa matayog na pinto na gawa sa malinis na tabla habang ang pinto ungol at dahan-dahang binuksan. Kinuha ni Lean ang isang sulo na iniabot ng isa sa mga guwardiya bago sumilip sa bagong gawang espasyo sa pintuan. Sa likuran niya, sumara ang malaking pinto na may malakas na alingawngaw. Nawala ang alingawngaw at binalot siya ng katahimikan doon—sa katahimikan kadiliman—naiistorbo lamang ng sarili niyang hininga at isang patuloy na ihip ng apoy ng sulo .

Determinadong naglakad si Lean sa kadiliman, habang nagsindi ng iba't ibang sulo sa dingding. Nabuo ang malaking silid habang mabilis na pinapawi ng Cardinal ang kadiliman.

Maraming hanay ng mga lalagyan ng libro ang nakahanay sa mga dingding. Pasilyo-pasilyo nito ang nagkukrus sa sahig, ang kanilang mga istante ay naglalaman ng napakaraming uri ng mga teksto—mga manuskrito, mga balumbon, at mga silindrong luwad na may nakasulat na mga lihim—pawang mga sikreto ng Santa Sede. Itinago ni Lean ang tanglaw sa isang walang laman na bracket ng sulo na nakakabit sa gilid ng isang istante. Isang maluwang na mesa para sa pagbabasa ang nagliwanag sa harap niya. Itinaas niya ang isa sa ilang mga upuang kahoy sa paligid ng mesa at nagmamadaling bumaba sa maraming hanay ng istante. Lumiko siya sa isang kanto at nanigas; may yelo at takot sa kanyang mga ugat. Ilang yarda pa ang layo, sa harap niya ay isang bangkito na ang nakatayo. Iniwan niya ang bangkitong dala niya at tumakbo papunta sa isa pa.

Umakyat si Lean sa bagong bangkito at hinalughog ang mga istante, nag-aalab na nag-iinspeksyon bago niya natagpuan ito—ang Katawan ng Estatwa. Bumuntong-hininga siya at tila huminga nang malalim, kinuha niya ang napakalaking libro at nagmadaling pumunta sa mesa ng pagbabasa. Pagkababa niya nito sa mesa, pag-upo sa isang upuan, at pagbukas ng pabalat; biglang bumilis ang tibok ng kanyang puso . Nawawala ang ilan sa mga pahina.

“Hindi!” hingal niyang sabi habang binubuklat ang mga pahina, nakatakip ang kamay sa bibig, nanlalaki ang mga mata at kumikinang sa pinaghalong pagkamangha at matinding takot. Halos kalahati ng mga pahina ay wala na—punit- punit. “Hindi. *Hindi! Hindi!*” Tumakbo siya palabas ng mesa at tumakbo patungo sa nakasarang pinto.

“Buksan mo agad itong pinto!” sigaw ni Lean, habang idiniin ang kamao rito. Isang susi ang pumindot sa kandado at itinulak niya ang mabigat na pinto, kasabay ng paglakas-loob na bumangon.

“Sino ang nasa archive?” sigaw ni Lean.

Nauutal na sabi ng sarhento, “Mga, um—tanging—iyong mga Kardinal ng Konseho lang ang tinanggap.”

Yumuko si Lean sa mukha niya at umungol, “Ako ang huli sa Konseho. Ang huli! Wala nang iba!”

“Kumusta naman si Kardinal Masson?” tanong ng sundalo.

Napaatras si Lean, ang kanyang mukha ay nalubog sa matinding pagkadismaya. “Masson? Walang ganoong Cardinal.”

“Siya—alam ng Masson na ito ang mga salita ng sipi, Kamahalan! Ang aking mga utos ay payagan ang—”

“Ang susi, ibigay mo sa akin!” putol ni Lean. Sumunod ang sundalo. Isinuksok ni Lean ang susi sa ilalim ng kanyang damit.

“Alam ko ang mga utos mo, guwardiya!” pag-iingat ni Lean. “Sabihin mo nga sa akin, ano ang hitsura niya? Nakadamit ba siya”—itinuro ni Lean ang sarili niyang pulang damit—“bilang isang Kardinal?”

“Opo, Kamahalan. Inaangkin niya na isa siyang bagong halal na miyembro ng Konseho. Inaangkin niya na siya ay isinugo ng Kanyang Kabanalan upang siyasatin ang mga partikular na talaang kanonikal. At kilalang-kilala ka niya.”

“Sarhento, ang dahilan ng aking pagbisita sa Apocrypha ay upang ipaalam sa Kanyang Kabanalan ang kanyang mga obligasyon dito. Paano siya maglalabas ng mga utos tungkol sa mga bagay na wala siyang alam?”

“Kamahalan, ang aking mga utos ay—”

“Ina ng Diyos,” bulong ni Lean, nalilito sa ilalim ng nanginginig na mga daliri, ang mga matang naglalakad ang sahig bago kumapit muli sa kamay ng sarhento at sumingkit, “Ano ang hitsura niya, itong si Cardinal Masson?” pinindot niya.

“Lubos na kumpiyansa sa sarili— parang isang Kardinal ang kanyang kilos. Ang tangkad mo—blond na buhok—maputi ang balat—ah—at isang kayumangging mata at ang isa pa, maputi!” Itinuro ng sundalo ang kaliwang mata niya. “Bulag ang isang ito.”

Tumigas si Lean at nagngalit ang kanyang mga ngipin. Iisa lang ang Cardinal na may ganoong mga matang mata.

Mapahamak siya, naisip ni Lean. Si Blasi—siguro ay itinulak siya ng Kolehiyo para gawin iyon.

“Sino ang sumama sa kanya—ang escort?” tanong ni Lean sa naguguluhang sarhento.

“Nag-iisa siyang dumating, Kamahalan—sakay sa sarili niyang kabayo.”

“Mag-isa?” malakas na bumuntong-hininga si Lean. “Sarhento, kasama ko ang sampu-sampung guwardiya at isang karwaheng may baluti. Hindi mo ba naisip na kakaiba na ang isang Kardinal ay maaaring maglakbay palabas ng palasyo, at palabas ng lungsod nang walang kasamang kasama? Sakay ng isang kabayo, ano pa ba?”

“Kamahalan, sa tuwing pumupunta siya, itong Masson—ang ibig kong sabihin ay ibinubulong sa akin ng lalaking ito ang eksaktong mga salitang ginamit mo ilang sandali lang ang nakalipas. Kung hindi, hindi ko sana siya pinapasok. Ang aking mga utos—”

“Alam ko ang mga utos mo!” bulalag ni Lean. “Sa bawat pagpunta niya, sabi mo —ilang beses, sarhento? Ilang beses mo na bang binuksan ang mga pintong ito para sa nanghihimasok na ito?”

“Marami nitong mga nakaraang araw,” mahinang sabi ng sarhento. “Inaasahan ko siyang muli kinabukasan;

Dapat ko ba siyang dakpin, Kamahalan?

Alam ni Lean na kung hindi nalalaman ni Clement ang tungkol sa Apocrypha, ang pag-aresto kay Blasi ay maaaring magdulot lamang ng galit sa kanya at magpalala sa isang marupok nang sitwasyon.

"Hindi, sarhento," mahinahong sagot ni Lean. "Tanggihan mo na lang siyang makabasa ng Apocrypha. Huwag mo siyang arestuhin. Ang bagong Konseho ang magpapasya kung ano ang gagawin sa kanya." Pagkatapos ay may isa pang naisip siya. "Naulit mo na ba ang mga salita ng sipi sa kahit kanino?" "Ako, Kamahalan? Hindi ko pa. Pinagbabawalan ako ng utos na gawin iyon."

"Hindi kailanman? Kahit sa sarili mo lang?"

"Hinding-hindi po, Kamahalan."

Halos dalawang dekada nang nagbabantay ang lalaki sa parehong pinto. Halos walang pagdududa si Lean sa kanya. Pagkatapos ay nabuksan ito sa kanyang isipan; nang makita niya ang pagpihit ng susi sa kandado at ang pinto patungo sa isang nang mabuksan ang masamang katotohanan, agad niya itong nakita. Pinahirapan si Cardinal Basiliste upang aminin ang mga salita ng sipi; tiyak na iniuugnay nito si Blasi sa pagpatay kay Basiliste .

"Huwag mong sasabihin kahit kanino ang tungkol dito. Babaguhin natin ang mga salita bago ako umalis. Walang sinuman ang tatawid sa bungad ng arkibos—wala ni isa, maliban sa akin. Tinitipon mo ba ako?"

"Tunay nga, Kamahalan. Oo," mabilis na pagsang-ayon ng sarhento.

"Isa pa: May dala ba ang nanghihimasok o wala—kahit isang piraso lang ng papel?" Sumagot ang sarhento, "Noong unang araw ay tinanggal niya ang dalawang binding mula sa archive at iginiit kong ibalik niya ang mga ito. Ikinagalit ko siya, ngunit sumunod siya. Simula noon, wala na siyang dinala sa kanyang mga kamay. Sinuri ko ang kanyang damit sa abot ng aking makakaya, ngunit hindi ako nangahas." "Humiling ng paghahalughog sa kanyang katawan, dahil siya ay— nakuha ko siyang isang Kardinal ng Konseho," bulalas ng lalaki. Nag-aalab ang kanyang mga pisngi, pinagmasdan niya ang mga bato sa sahig habang bumubulong, "Tulad ng ginawa ko sa iyo, Kamahalan."

Kumunot ang noo ni Lean. "Huwag mo nang pag-usapan pa 'yan. Isara mo na ang pinto."

"Opo, Kamahalan." Ibinaba ng sarhento ang mataas na pinto at inilabas ni Lean ang susi mula sa kanyang damit, at ni-lock ang pinto mula sa loob. Bumalik siya sa mesa ng pagbabasa.

Sinuri ni Lean ang pinsala, at tinipon kung ano ang maaaring natutunan ni Blasi mula sa mga punit na pahina. Binuklat niya ang iba pang mga pahina.

"Susmaryosep!" Hinampas ni Lean ang isang nawawalang bahagi. Hinanap niya nang mas malalim ang libro para lang matuklasan na natanggal na pala ang lahat ng *Salin ng Naramsin* .

"Sumpain mo siya!" Ibinagsak niya ang kamao niya sa mesa; umalingawngaw ang galit niya sa istante, sa sahig, at marahil hanggang sa kaibuturan ng lupa. Sa pamamagitan ni Clement, titiyakin ni Lean na mananahimik si Blasi.

“Caw! Caw!” May narinig na paos na tawag, “Caw!” Gulat na napaangat ng ulo si Lean nang makita ang isang lumilipad na uwak na dumapo sa ibabaw ng isang istante ng mga libro, hinahampas ang ere gamit ang mga pakpak nito. Dahan-dahang tumaas si Lean. “Sa ngalan ng Diyos—” Sumugod ang ibon kay Lean, itinutok ang mga mata nito. Kasabay ng isang tili, natisod ang Kardinal pabalik. Parang kidlat, ang tumitilisik na itim na balahibo ay pinunit ang kanyang mukha gamit ang kumikislap na tuka at mga kuko nito. Sa isang maskara ng dugo at nabulag, si Lean ay umatras, bumangga sa isang napakalaking istante at nahulog. Ang istante ay umuga pabalik at ang uwak ay lumipad. Nakaluhod at nililinis ang kanyang mga mata mula sa dugo, natuklasan ni Lean ang ibon na mahinahong nakadapo sa ibabaw ng istante kung saan niya ito unang nakita. Dahan-dahan, siya ay tumayo .

“Kreak!” Napalingon si Lean sa kanyang balik at nakita ang umuugoy na aparador ng mga libro na bumabalik sa kanya. Inilahad niya ang kanyang braso at sumigaw. Isang pagguho ng mga libro at mga istante—ang bundok ay bumagsak sa kanya na parang pagguho ng mga binding, niyanig ang silid kahit hanggang sa matataas na lugar. pinto. Ang sulo, na nakakabit sa gilid ng istante, ay bumagsak sa ibabaw ng tambak ng mga libro at pinagliyab ang mga ito. Pagkatapos ay tumahimik ang lahat—lahat, maliban sa isang nagliliyab na apoy at mahinang ungol ng isang Kardinal na nakaipit sa ilalim ng mga guho. Kaagad, ang anyo ng uwak ay sumabog at naging isang ulap ng usok na kumukupas at naglaho.

“Kamahalan!” tawag sa kanya ng sarhento, habang kinakatok ang mataas na pinto.

Sa ilalim ng kaha, nakagapos si Lean, bali ang mga binti at tadyang. Nahaharangan siya ng mga libro at istante sa bawat panig. Gumapang ang usok sa bunton. “Diyos ko! Tulungan ninyo ako! Mga guwardiya!” sigaw niya.

Gumulong ang usok sa ibabaw ng sahig at, sa ilalim ng bungad ng pinto, naipon ito sa paligid ng mga bota ng sarhento . “Kunin ninyo ang isang lalaking tupa! Tawagin ang bawat sundalo! Ngayon na,” sigaw ng sarhento sa kanyang mga tauhan. Nagsilabasan sila. Kinalampag niya ang pinto, “Kardinal Lean! Buksan ninyo ang pinto!”

Lumipas ang oras at lumapot ang usok. Nang bumalik ang mga sundalo dala ang kanilang tupa, kinalampag nila ang mataas na pinto, kasabay ng pagluha at ang nakakapigil-hiningang sigaw ng mga isang Kardinal na nagliliyab nang una ang mga paa.

~*~

Nagkataon ngang naging mabait ang tadhana kay Cardinal Blasi. Kung nabuhay pa si Lean ng isang araw , maaaring naakusahan si Blasi ng pagpatay. Wala sanang magagawa ang Papa kundi simulan ang masusing imbestigasyon sa Apocrypha. At maaaring nagkaroon ng imbestigasyon.

isiniwalat ang sikretong binantayan ng Konseho, at tiyak na magtatalaga ang Papa ng isang bagong lupon ng Mataas na Konseho, kahit na si Blasi ay nabubulok na sa libingan ng isang mahirap. Sa halip, natagpuan na ngayon ni Blasi ang kanyang daan na mahiwagang naalisan ng mga balakid.

Kinabukasan matapos lamunin ng apoy ang Apocrypha, ang Lord-at-Arms ng Papa, si Kapitan Pitro, ay ipinadala upang imbestigahan ang aksidente. Bumalik si Pitro dala ang kanyang mga natuklasan: ang pagkamatay ni Cardinal Lean at ang lumalamon na apoy, na sumira sa mga nilalaman ng archive, ay isang aksidente lamang. Itinigil ang usapin at ipinagpatuloy ng Papacy ang imbestigasyon nito sa pagpatay kay Basiliste, bagama't walang gaanong pagmamadali. Dahil ang nakatakdang pagbisita ni Haring Philip sa Palasyo ng Papa ay wala pang dalawang buwan ang layo—politika ang sumasakop sa isipan at dila ng palasyo. Ang Apocrypha at ang mga sikreto nito ay kailangang maghintay. Tatal, sinakop ng Inglatera ang ilang bahagi ng lupang Pranses at kailangan ni Philip ang tulong ni Pope Clement, sa ilalim ng kasalukuyang tigil-putukan, upang mabawi ang mga nawawalang teritoryo ng Hilaga.

Sa sumunod na buwan, nagkaroon si Blasi ng sapat na pagkakataon upang pag-isipan ang mga talaang kanyang ninakaw. Labis siyang interesado sa mga Salin ni Naramsin.

Sa pribadong bahagi ng Château Rouge, paulit-ulit niyang binasa ang kamangha-manghang teksto.

Kung totoo ang mga bagay na ito, naisip niya, habang gulat na gulat, totoo nga ang multo ng kapatid ko: ang monolitong ito ay may kapangyarihan hindi lamang palayasin si Edward mula sa France, kundi durugin din siya—at lahat ng Inglatera kasama niya.

Maagang hapon na nang pumasok si Blasi sa looban ng monasteryo ng Palasyo ng Papa. Nakita niya si Julin na naglalakad sa bakuran, inaakay ang dalawang aliping lalaki. Sa mga balikat ng mga lalaki ay nakaunat ang isang mahabang tela na kulay hatinggabi na may mga butones na pilak. “Kardinal Julin! Sandali lang,” sigaw ni Blasi sa kabila ng galeriya. Habang papalapit siya Dumating si Julin, isa pang pulang damit, si Cardinal Firmus. Si Firmus ay isa ring tagapangasiwa ng palasyo at ang kanyang mga tungkulin ang dahilan kung bakit siya ang pinaka-kinasusuklaman sa lahat ng mga Cardinal ng palasyo. Inimbestigahan, idinokumento, at iniulat niya ang lahat ng mga gawain sa palasyo nang direkta sa Papa. Sa madaling salita, si Firmus ang mga mata at tainga ng Papa, at ipinakita ang kanyang sarili na parang naroon na siya. nahalal bilang susunod na Papa. Gayunpaman, sa katotohanan, ang kanya ay isa lamang taong masugid na mausisa katawan.

“Julin, alam mo ba kung nasaan si Cardinal Toussain?” tanong ni Blasi.

Putol ni Firmus, “Blasi, minarkahan mo na ba ang tatlong bariles ng alak para sa Kanyang Kamahalan, Haring Philip?”

“Ginawa ko, kahapon,” maikli at maikling sagot ni Blasi bago bumalik kay Julin, at inulit ang; “Nasaan si Toussain?”

Sumulyap si Julin sa kanyang balikat. “Sinusundan niya tayo ilang sandali pa lang ang nakalipas. Marahil

siya—ah! Darating na siya, ngayon na.

Humakbang si Toussain sa arko ng Cloister Gallery habang sinusuportahan ang magkabilang braso isang makapal na parisukat ng nakatuping asul na tela.

Isinubsob ni Firmus ang kanyang mukha sa pagitan ng mga Cardinal, hinihingi ang atensyon ni Blasi. “Si Toussain ba ay pinuno ang mga kahon ng bote ng Kanyang Kamahalan at minarkahan ang mga ito?”

Sinagot ni Julin ang tanong na ito. “Meron na. Dalawang gabi bago ang araw na iyon.”

Narating ni Toussain ang grupo, hingal na hingal at hirap sa pag-iisip. “Julin, mahuhulog at madudumihan nila ang tela kung magtatagal pa kayo,” singhal niya. Napansin ni Julin ang tatlong nakangiwi na batang katulong, ang kanilang mga paa ay gumagalaw dahil sa mabigat na bigat. “Naku! Huwag mong ihulog! Sa Banquet Hall!” singhal ni Julin sa kaniyang mga alipin. Lumingon siya at kinilala ang dalawang Kardinal. “Blasi; Firmus.” Kumawala siya, habang nakasunod sa kanya ang mga lalaki.

“Nasa likuran mo lang ako,” tawag ni Toussain sa kanya. Tumango siya kina Blasi at Firmus, halatang naghahanda nang magmadaling habulin si Julin. Pumwesto si Firmus sa harap niya, pinagkrus ang mga kamay sa likuran niya at umaatras. “Hiniling sa akin ng Kanyang Kabanalan na kumpirmahin na ang mga kahon ng bote ay nakaimpake at may marka,” seryosong sabi niya, habang nakatitig sa mahaba niyang ilong kay Toussain. “Sa palagay ko ay oo nga?”

"Nararapat lang," bulyaw ni Toussain.

Umungol si Blasi, naiinis, “Kamakailan lang, inamin ni Julin na inihanda na ni Toussain ang mga bote.” Mas lalong itinagilid ni Firmus ang kanyang ulo, nakasimangot kay Blasi na parang galing sa isang napakataas na lugar. “Oo nga, pero gusto kong marinig ang mga salita ni Toussain at hindi ang sa iba. Oh, at, sabihin mo sa akin, Blasi, naglagay ka ba ng bantay sa tabi ng mga bariles ng alak na minarkahan mo para sa Kanyang Kamahalan?”

“Hindi na kailangan,” nakataas ang noo na sabi ni Blasi. “Ipinaalam ko na sa mga bariles ng alak na kung sakaling magtangkang tumakas sila sa silong, ako mismo ang titiyakin na malasing sila hanggang mamatay—kaya naman, pumayag silang hindi tumakas.” Isang tuyong ngiti ang sumilay sa kanyang mga labi. Pinigilan ni Toussain ang isang tawa.

Tumigas ang noo ni Firmus. “Magkukunwari akong hindi ko narinig ang birong ito ng mga Kardinal,” malamig niyang sabi. “Blasi, marahil ay nakalimutan mo na ang Inglatera at Pransya ay nasa digmaan. Marahil ay ikaw ang mananagot kung sakaling malason at mamatay ang Kanyang Kamahalan.” Humarap siya kay Toussain at nagpatuloy, “Wala ang Lord-at-Arms sa Silid ng mga Guwardiya. Nakita mo ba siya ngayong araw?”

Pumasok si Blasi. “Marahil ay natuklasan mo na ang mga bariles ng alak ko na walang bantay at hinanap mo na si Kapitan Pitro para maglagay ng bantay sa mga ito, hindi ba? Kung gayon, maaaring mukhang walang saysay na tanungin mo ako kung naglagay ako ng bantay.” Galit na sabi ni Firmus; gayunpaman, hindi siya pinagbigyan ni Blasi. “Ngunit nagtanong ka, marahil dahil balak mong

kumbinsihin ang Kanyang Kabanalan na nahuli mo ako sa isang kakila-kilabot na pagpapabaya sa tungkulin? Ito kaya ang disenyo ng iyong pakana, Firmus? Para mailagay ang iyong sarili sa isang kanais-nais na liwanag, kasama ang Santa Sede sa pamamagitan ng pagbibigay ng hindi magandang tingin sa akin?"

Kinontra ni Firmus ang akusasyon gamit ang isang sipi mula sa Aklat ng mga Kawikaan: *"Ibinubuhos ng mangmang ang lahat ng kaniyang iniisip: nguni't pinipigil ito ng pantas hanggang sa huli."*

Diplomatikong inalis ni Toussain ang armas ng labanan sa pamamagitan ng pagsagot sa naunang tanong ni Firmus. "Dumating na ang Comte de Pointers at nasa Dignitaries Wing na. Naniniwala akong matatagpuan mo rin doon si Kapitan Pitro, Cardinal Firmus."

"Oo naman," pagsang-ayon ni Firmus, sabik na tapusin ang pag-uusap gamit ang sarili niyang mga salita. Maingat siyang tumango kina Toussain at Blasi. "Kardinal Toussain; Kardinal Blasi."

Binigyan ni Blasi ang lalaki ng sapat na espasyo upang makabawi sa kanyang balanse bago ito tinawag, *"At ang nagdaraan, at nakikialam sa alitan na hindi naman sa kanya, ay parang humahawak sa tainga ng aso."*

Halatang nanigas si Firmus, isinapuso ang sarili niyang sipi mula sa Aklat ng mga Kawikaan, ngunit nagpatuloy sa paglalakad na parang walang narinig.

Kinagat ni Toussain ang kanyang labi upang itago ang isang gumagapang na tawa. Yumuko siya kay Blasi, bumulong, "Nandoon si Kapitan Pitro, sa likuran mo." Maingat niyang itinuro ang mga arko sa kabilang panig ng patyo. "Doon, sa kabila ng pinakadulong hanay. Nakikipag-usap siya sa isang guwardiya."

"Ah, magaling, Toussain." Naglakad si Blasi papunta sa hanay. Natagpuan niya si Pitro sa likod nito at bumulong sa kanyang tainga. Tumango si Pitro sa bulong ni Blasi at pagkatapos ay umutos sa guwardiya, na lumingon at nagmadaling umalis patungo sa Great Cellar. Tinapik ni Blasi ang balikat ni Pitro bilang pasasalamat at bumalik kay Toussain.

"Kaibigan ko, kailangan nating mag-usap. May mga bagay na napakahalaga akong dapat ibahagi sa iyo," pagmamakaawa ni Blasi, halos nagmamakaawa. Pinagmasdan ni Toussain ang halos mapang-asar na titig ng kausap, kasama ang pag-ikot ng mga kamay at sabik na tindig. Tumingin sa kabila ng balikat ni Blasi, siya

tahol niya, "Naku! Dali, halika!" Isang batang eskudero na may malaking tainga ang lumapit sa mga Kardinal na nakasuot ng pulang damit nang may pag-iingat. "Ang galing mo ba?"

"Kamahalan, bata," pagtatama ni Toussain sa kanya. *"Emm-ih-nence.* Isa ka ba sa mga tauhan ni Cardinal Julin?"

"Opo, po—po, ginoo."

"Nasa Banquet Hall ang inyong panginoon." Inialok ni Toussain ang parisukat na makapal na seda sa maruming bata. "Dalhin mo na ngayon sa kanya ang telang ito. Sabihin mo kay Cardinal Julin na darating din si Cardinal Toussain sa lalong madaling panahon. At kung madumihan mo ang telang ito, eskudero, ikaw ang mananagot para dito. Titiponin mo ba ako?"

"Oo, ang iyong *pagiging Em-nuh-*."

Iniabot ni Toussain ang mga materyales nang may buntong-hininga. "Sige na. Umalis ka na." Nagmamadaling sabi ng bata.

alisin ang tela. Sinabi ni Toussain, “Hindi ang silong. Nagpadala ka ng guwardiya doon—at mayroon akong mga katulong na nakatalaga sa Pantry. Ang Silid ng Boteillerie ay tiyak na pribado.” “Mabuti naman,” sagot ni Blasi. Sabay silang lumabas ng patyo.

Nagbulungan ang dalawang pulang roba, habang naglalakad sa magaspang na hagdanang kahoy papasok sa Boteillerie. Sinuri ni Toussain ang anim na silid para sa mga katulong bago sinenyasan si Blasi na pumasok sa Bottle Storehouse, kung saan sila nagpalitan sa isang labirinto ng puno at walang laman na mga istante hanggang sa sila ay pumunta sa isang likurang sulok ng silid. Dito, nakatayo sila nang may malinaw na kalamangan, dahil natatanaw nila ang papalapit na kung sino ang papasok sa kanila, at bago pa man marinig ng nanghihimasok ang kanilang tahimik na pag-uusap.

Matagal na nagsalita si Blasi habang ang samu't saring emosyon ay dumaan sa mga katangian ni Toussain : pagkabigla, pag-aalinlangan, takot, pagkasuklam, at, sa wakas, hayagang kawalan ng paniniwala.

“Paano mo ako maasahan na maniniwala sa isang bagay na ganito kawalang-saysay?” matapang niyang tanong, pagkatapos ni Blasi. “Parang isang kamangha-manghang kuwento!”

Ipinagtanggol ni Blasi ang kanyang sarili, “Nakita mo na ba ang dalawang monasteryo na aking tinutukoy, na nakasulat sa mga talaan ng buwis ng Papa? Alam mo na ba ang layunin ng Konseho?” Mas mabuti pa, ano ang laman ng archive nito? Alam mo ba kung bakit ang Konseho at ang mga Kardinal nito ay palaging hiwalay sa mga botante ng simbahan? Toussain, nakakita ako ng mga tala mula sa Apocrypha. Ang sinasabi ko sa iyo ay katotohanan, sa harap ng Diyos at ng France. Binabantayan nila ang mismong mga pintuan ng Impiyerno.

“Kaya, maaari mo akong paniwalain,” dahan-dahang sabi ni Toussain, “na ang Konseho ng Apocrypha ang nagtayo ng mga monasteryong ito upang bantayan ang mga bato na, sa katunayan, ay mga pintuan ng Impiyerno?” Naniniwala ako na kung sasabihin ng isang tao ang mga inskripsiyong ito na nakaukit sa bato, maaaring mabuksan niya ang Impiyerno mismo. At ang mga Gatestone na ito”—ang mga labi ni Toussain ay nanatili sa paligid ng salita na parang may nakapipinsalang lasa sa kanyang bibig—“ay magliligtas sa buong France? Blasi, bibigyan mo ba ako ng isang Cardinal sa palasyo, sa mga nakaraang taon, na iginagalang ng aking mga kasamahan sa Papa, dahil wala akong katwiran?” Bumuntong-hininga siya. “Kahit ang isang hangal ay maaaring mahirapan na paniwalaan ang isang walang ingat na pahayag tulad ng sa iyo!”

“Ito ang katotohanan! Nauunawaan ko na maaaring mahirap itong maunawaan, Toussain— sumpa ako, ito ang *katotohanan*.”

“Mabuti naman.” Malungkot na sabi ni Toussain. “Ipagpalagay natin na nagsasabi ka ng totoo. Ipagpalagay din natin, Blasi, na makakahanap ka ng paraan para makapasok sa alinman sa mga monasteryo ng Konseho—at na makikita mo ang batong ito na mahigpit na binabantayan at tiyak na mabibigkas ang mga wastong orasyon na maaaring magbukas ng mga Pintuan ng Impiyerno.” Matalim na tumingin si Toussain kay Blasi. “Kung ganoon nga, paano mo makukumbinsi ang mga Demonyo nito?” “Susunod sa utos mo? Ano ang sasabihin mo, kapag ang mga ito—mga supling ni Satanas ay sumuka mula sa batong ito? 'Humayo kayo, lipulin ninyo ang mga Ingles?’” sigaw ni Toussain nang malupit, halos mapasigaw

tumawa. "Kung paanong ang isang ibong nakalaya mula sa hawla ay hindi bumabalik sa utos, bakit kailangang sundin ka ng mga Espiritung ito kapag nakalaya na? Bukod dito, paano mo mabubuksan at masasara ang isang bato gamit lamang ang mga salita? Hindi, Blasi; nagsasalita ka na parang isang batang nabihag na sinasalot ng kamanghamanghang pananabik!"

"Mas marami pang iba sa mga Gatesstones kaysa sa pagbubukas at pagsasara ng mga ito," tugon ni Blasi. "Parang mga pintuan ang mga ito, ngunit hindi sila nagbubukas o nagsasara. Maaaring dumaan ang mga espiritu sa mga ito. Ang mga salin ay nasa anyong taludtod, tulad ng Banal na Kasulatan. Sa pamamagitan ng mga salitang ito, ang mga salita sa mga bato, maaaring tawagin ng isa ang mga Espiritu mula sa kanila—o ibalik sila."

Umiling si Toussain. "Hindi mo pa nasasagot ang tanong ko. Bakit kailangan pang sundin ng mga Espiritung ito ang gusto mo kapag napalaya mo na sila?"

"Kinumpirma ng mga salin na maaaring ipatawag ng isa ang mga Espiritu mula sa mga Gatestone na ito at utusan sila!" Halos balisa na si Blasi sa kanyang desperadong pagpupumilit, habang itinutusok ang isang kamao sa makapal na tabla ng dingding ng Bottle Room. "At marami pa. Nagkaroon ako ng isang pinagpalang pangitain hindi pa katagalan. Ang aking kapatid na si Jean-Jacques, na napatay ng mga Ingles sa Crecy, ay lumapit sa akin. Binanggit niya ang tungkol sa—"

"Tama na ang kalokohang ito!" bulalas ni Cardinal Toussain. "Kinakailangan ako sa Banquet Hall. Marahil ay maaaring mong tawagin ang Espiritu ng iyong kapatid at ang mga ito—ang iyong mga Demonyong bato para tulungan ka. Hindi kami tatayo ni Julin sa tabi mo kapag inakusahan ka ng erehiya ng isang inkisisyon, Blasi. Oh, makakaasa ka na dadalhin ko ang iyong ligaw na kuwento kay Julin, gaya ng hiniling mo—at makakasiguro kang titipunin ka niyang baliw na baliw sa lagnat."

"Gayundin, ako." Tumulikod si Toussain.

"Hindi—teka. Sandali lang," sigaw ni Blasi sa kanya.

Hindi huminto o lumingon si Toussain habang nagsasalita. "Hindi pa kita nakakausap nang ganito, at kung sinasabi mong—"

"Gusto mo bang makita mismo ang mga rekord?" Naglakad si Blasi papalapit sa mga lalagyan ng mga bote. "Meron ako."

Biglang tumigil si Toussain at hinimas ang kanyang baba. Walang Kardinal ng Kolehiyo ang tatanggi sa pagkakataong silipin ang mga talaan ng Konseho, anuman ang mga walang kabuluhang pahayag ni Blasi, kung tunay siyang bibigyan ng daan upang matuklasan ang anumang nakatagong misteryo na maingat na binantayan ng Konseho, sa loob ng mahabang panahon.

"Ipakita mo sa akin ang mga talaang ito, kung gayon. Hayaan mong ako ang magpatotoo para sa aking sarili, at tipunin ang *sarili* kong mga katotohanan. Kung ang mga ito ay nakakakumbinsi, maririnig ko pa ang iba pa tungkol dito. Kung hindi, ibabalik ko ang mga talaan sa iyo—sa kondisyon na ititigil mo na ang panggugulo sa amin ni Julin ng kabaliwan na ito. Kakalimutan mo na nakapagsalita ka na sa amin tungkol sa bagay na ito. Mayroon ba akong marangal na salita tungkol dito, Blasi?"

"Tunay nga, nasa iyo na iyon. At nasa akin ba ang sa iyo, na dapat mong ingatan ang mga talaang ito anuman ang mangyari, at ibalik ang bawat pahina pagkatapos ng iyong pribadong inspeksyon?"

"Hindi ko na kailangan ang mga iyon. Ibabalik ko ang lahat—ang aking salita ay ibinigay din."

"Sige, kung gayon." Tila halos mawalan ng malay si Blasi sa kanyang ginhawa. Maaaring mayroon siyang mga kakampi, kapag nakita ng kanyang mga kaibigan ang kanyang nakita. "At kapag natuklasan mong nagsasabi ako ng totoo, aasahan ko ang iyong paghingi ng tawad."

"Magiging sapat na iyon," natatawang sabi ni Toussain, ngunit may pagmumuni-muni. Kay katawatawa ng lalaking ito sa kanyang kabaliwan. Gayunpaman, ang mga tala ng Apocrypha—

"Sumang-ayon ka."

"Kukunin ko ang mga talaan para sa iyo mamayang madaling araw. Dadalhin ko ang mga ito sa silong."

Umalis si Blasi .

Pinanood ni Toussain si Blasi na tumatawid sa patyo, naghihintay bago umalis sa Boteillerie. Pagkatapos lahat, maaaring nasabi na ng lalaki ang kabaliwang ito sa iba—hindi magandang makitang kasama ang isang taong, sigurado si Toussain, ay mapupunta sa kwadra ng Inkisitor bago lumipas ang dalawang linggo.

Gaya ng napagkasunduan, naghintay si Blasi sa silong kinabukasan. Ibinigay niya kay Toussain ang mga pahina ng Apocrypha, na pinunit niya mula sa Statue Physique at iba pang mga binding—halos isang daang pahina lahat. Sa maikling panahon ng nabibighani na pagbabasa, napagtanto ni Toussain nang may banta ng takot, na nagsasabi si Blasi ng katotohanan. 'Lahat ay totoo,' naisip niya, nalilito, 'Lahat ng iyon.' Sa natitirang bahagi ng araw, nakaupo siya sa kanyang silid-aralan, hindi gumagalaw, hindi kumakain, o umiinom; ang mga sinaunang sulatin ay nagkalat sa paligid niya. Habang dumidilim, siya ay napatalon sa kanyang mga paa na parang nahihirapang magising sa hamog ng isang bangungot. "Lahat ay totoo," bulong niya sa walang laman na silid. Maingat na tinipon ang mga pahina, hinanap ni Toussain si Cardinal Julin.

Lungsod ng Avignon ~ Palasyo ng Papa ~ Hunyo 1347

Ang Conclave Hall ng Papal Palace ay nakalinya sa mga mural ng mga relihiyosong eksena at mga ipinintang larawan ng mga dignitaryo ng Papa. Ang mga tapiserya sa dingding ng Flemish ay nakasabit nang mataas sa ibabaw ng mararangyang tuluyan. Ang Hall ay nakaunat nang mahaba at malapad sa ilalim ng matatayog na pader. Ang sahig nito ay kumakalat na parang karagatan sa ilalim ng malalaking kahoy ng kisame. Ang mga arko na biga ng Ang bubong ay kahawig ng nakabaligtad na katawan ng barko, marahil ay akma kahit sa paglalakbay ni Noe. Ang bulwagan ay nagsilbing silid-panauhin ng palasyo—isang suite para sa mga bumibisitang dignitaryo at angkop para sa sinumang Hari.

Nagdagsaan ang mga guwardiya at mga katulong papasok at palabas ng pasukan ng Bulwagan, binubuksan ang mga gamit ni Haring Philip

mga bagahe. “Lumabas kayo!” sigaw ng isang boses mula sa labas ng pinto. Lumiwanag ang pasukan nang pumasok ang mga guwardiyang may dalang mga halberd, sinamahan ang isang matabang Kardinal patungo sa dulo ng Conclave Hall. Dumaan sila sa pasukan at pumasok sa isang magarbong pinalamutian na Banquet Hall bago huminto sandali.

Isang malaking mesa ang nasa gitna ng silid. Nag-iisa at nakaupo sa isang upuang may mataas na sandalan na nangunguna sa mesa, si Haring Philip ay nasiyahan sa pagkain ng kordero. Mag-isa siyang kumain. Sa harap niya, ang mesa ay natatakpan ng mga ginto at pilak na pinggan. Sa kanyang siko, nakatayo ang isang valet, laging handang punuin muli ang kanyang kopita ng alak.

Isa sa mga guwardiya ang humampas sa kanyang halberd sa sahig at nagsalita sa Bulwagan; “Si Kardinal Julin ng Santa Sede ay naghahangad ng pakikipagkita sa Kanyang Kamahalan, Haring Philip ng Pransya.” “Papasukin mo na siya,” tahol ni Philip, habang umuubo habang puno ng karne ang bibig.

Pinayagan ng mga guwardiya si Kardinal Julin na magpatuloy sa paglalakad at sila ay tumalikod at nagmartsa palabas ng Bulwagan. Pagkatapos ay natumba ang dalawa at nanigas sa kanilang posisyon sa tabi ng loob ng pasukan. Lumapit si Julin sa mesa at yumuko. “Kamahalan.”

Tumingala si Philip, pabaya na pinupunasan ang kanyang mamantikang baba, “Tulad ng dati, Cardinal, ang iyong mga kusina ay kapantay ng akin—ang serbisyo—walang kapantay. Napag-isipan mo na ba ang alok ko—na pamunuan ang aking mga kusina at bulwagan ng bangkete, Julin? Gagantimpalaan kita nang doble at muli sa lahat ng mayroon ka na ngayon. Wala akong aasahan na higit pa sa ginagawa mo ngayon, para sa Kanyang Kabanalan.”

Ngumiti si Julin at muling yumuko, namumula dahil sa papuri ng hari sa pagluluto. “Lubos akong nagpapasalamat, Kamahalan, ngunit ang aking paglilingkod ay dapat manatili sa Simbahan.” Umiling si Philip ulo sa pagkadismaya.

“Aba,” itinuro ni Philip ang isang pilak na tray. “Mukhang nalito mo rin ang aking katulong, sa pagkakataong ito, si Julin. Ano iyon?” Sa tray ay nakapatong ang dalawang maliliit na lamparang langis, isang aparatong porselana na may tatlong paa, at isang lata ng tubig. Sa gitna, isang kahon na may lining na seda, pinong-pinong mga larawan ng mga dragon, at naglalaman ng isang pansamantalang pugad ng dayami na may isang itlog.

“Pwede ba?” tanong ni Julien.

“Maaari nga,” pagsang-ayon ni Philip, habang nakatitig sa mga pininturahang dragon.

Pinagsama-sama ni Julin ang mga piraso. “Nakuha iyon mula sa isang barkong pangkalakal ng Genoese. Naisip kong baka magustuhan mo.” Inilagay niya ang dalawang lampara at ang lata sa tamang pwesto. Sunod, kinuha niya ang itlog at inilagay sa lalagyan. “Kailangan ng ilaw ang mga lampara.”

“Magdala ka ng apoy,” ipinitik ni Philip ang kanyang mga daliri. Umalis ang valet at bumalik na may dalang apoy. Sinindihan ni Julin ang mga lampara. “Mabango ang mga langis sa mga lampara. Ngayon, inihahanda na ang itlog habang kumakain ka at maaari mo nang kainin pagkatapos kumain.” Pinainit ng apoy ang lata ng tubig sa ilalim ng itlog. Ang isa naman ay sumunog sa likod ng itlog, sa harap ng isang malukong na repleksyon. Ang nakatutok na liwanag

nag-alok ng tanawin sa loob ng itlog.

Sumilip si Philip sa loob at natuklasan ang mas maitim na pula ng itlog na nakabitin sa isang malabong liwanag. "Kailangan ko ng isa. Ano ang pangalan ng tatlong-paa na kagamitang ito?"

"Tawagin mo kung ano ang gusto mo. Sa iyo na ito, Kamahalan," nakangiting sabi ni Julin, sabay abot sa harap ng valet para lagyan muli ng laman ang kopita ni Philip. "Maaari ba akong makipag-usap nang mag-isa sa iyo?"

Kinawayan ni Philip ang valet at ibinuka ang kamay patungo sa isang upuan. "Umupo ka, Julin. Magsalita ka." Isiniksik ni Julin ang sarili sa upuan.

"Bintana ng itlog," biglang bulong ni Philip habang nakangisi.

"Kamahalan?"

"Ang pangalan nito—" itinuro ni Philip ang tripod na may palamuting dragon. "Isa itong bintana ng itlog—dahil nakikita ko ang loob nito."

"Egg Window—tunay nga, isang napakagandang pangalan." Tumikhim si Julin. "Kamahalan, kung maaari—napapansin kong naparito kayo upang humingi ng payo sa Kanyang Kabanalan tungkol kay Edward at—sa mga pinakamasamang pangyayari sa Crecy."

"Kung gayon, may nanligaw sa iyo," sabi ni Philip, na naging malamig at malayo ang pananaw. "Ang payo ay parang tubig—kahit saan at palaging nagbabago. Ako, mayroon. Ang Paris ay puno nito. Kailangan ko ng mga hukbo."

"Maaari ko po bang maging mas prangka sa inyo, Kamahalan," yumuko si Julin at bumulong, nasulyapan ang mga guwardiya ng pinto habang nagsasalita.

"Mga guwardiya! Iwan ninyo kami!" sigaw ni Philip. Lumabas ang mga sundalo sa malaking bulwagan at naglaho sa likod ng mga nakasarang pinto. Sumandal siya at nakinig habang nagsasalita si Julin tungkol sa Gardiens Gatestone ng Apocrypha at ang potensyal na paggamit nito bilang sandata laban sa mga Ingles.

Ipinaliwanag ni Julin kung paano makakatulong ang Hari, sa pamamagitan ng pagpapahiram sa kanya ng sapat na mga sundalo upang makuha ang kontrol ng Gatestone.

"Kaya, gaya ng maaari ninyong maunawaan ngayon," sabi ni Julin, bilang pagbubuod ng kanyang paliwanag, "ang sitwasyon ay lubhang malubha at ang inyong tulong ay lubhang mahalaga."

"Ah, oo nga! Siyempre; siyempre," sabi ni Philip, habang nilulunok ang huling nginunguyang karne. Yumuko si Philip, kumuha ng napkin, at tinakpan ang kanyang bibig. Sumunod ay nabulunan siya. Namula ang mukha ng Hari.

Tumayo si Julin mula sa kanyang upuan. "Ka—Kamahalan?" Kumuha si Julin ng isang kopita ng tubig mula sa mesa.

Nabitawan ni Philip ang napkin, inihagis ang ulo, at humagalpak sa tawa, umalingawngaw sa bulwagan ang kanyang katuwaan. Sa pagitan ng kanyang mga hagigkik ay umubo siya, "Mga espiritu—mga lehiyon ng mga Multo? Oo, lilipulin ko siya gamit ang aking mga Multo. Oo nga! Gamit ang aking mga pinagkakatiwalaang Multo!" Itinuon ni Philip ang kanyang mga mata sa kisame at sumigaw nang may mala-dramatikong sarkasmo, "Umalis ka, Edward, o ako

tatawagin ko ang aking mga Multo laban sa iyo!"

Inilapag ni Julin ang kopita at sumandal sa kanyang upuan, nanghihina. "Kamahalan, taos-puso po ako."

Naging seryoso ang mukha ni Philip . Sumandal siya sa isang siko, nakatitig habang bumubulong, "Ako rin!" Nakapagtipon na ako ng hukbo ng mga Multo, Julin—sa Crecy. Ibalik sila. Ibalik ang aking mga hukbo. Hayaan silang ipaghiganti ang kanilang pagkamatay kay Edward. Kaya ba ng bato mo na maghabi ng ganito kagandang mahika?"

Sinubukan ni Julin na magpaliwanag pa. "Ang Gatestone—ay isang uri ng makina, ngunit—" Pinagkrus ni Philip ang kanyang mga braso sa mesa at pinutol ito, "At, ipagpalagay na kaya mong palayain ang mga Multo mo. Ano, kung gayon? Paano mo sila hihilingin na patayin si Edward? Sabihin mo sa akin, "Julin, paano pumapatay ang mga Multo? Baka *gulatin* nila si Edward hanggang sa mamatay?" Idiniin niya ang kanyang kamao sa mesa. Napaigtad si Julin at sumandal. "Katangahan! Kailangan ko ng mainit na katawan—mga lalaki "Sanay sa labanan! Kailangan ko ng mga armas. Kailangan ko ng pera. Kung gusto kong *takutin* si Edward, ipakuha ko ang ulo niya, kasama ang isang token ng mga barkong puno ng mga ulo ng lahat ng mga Pranses na pinatay niya!" Ang mga mata ni Philip ay parang nagyeyelong punyal at iniwas ni Julin ang tingin.

Pinigilan ni Philip ang sarili at sumandal sa kanyang upuan. "Sa kasamaang palad, Cardinal, ang aking mga paniniwala ay hindi kasing—paano ko masasabi —na kasing pino ng sa iyo. Nakikita ko ang mga labanang napanalunan ng dugo, pawis, at mga hukbong may sapat na suplay—hindi ng mga Multo. Hindi ako pumunta sa Avignon para sa payo, o panalangin, o pangako—o mga kuwento ng mga mahiwagang bato. Gaya ng alam ko, ang Santa Sede ay nangongolekta ng buwis mula sa France at England. Kailangan ng France ang mga perang iyon para sa kanyang patuloy na depensa at naparito ako sa pangalan ng France—bilang kanyang Hari na naglilingkod." "Kamahalan, sa pamamagitan lamang ng ilan sa inyong mga tauhan, sa aking palagay—"

"Hindi, Kardinal; ito ang pinaniniwalaan ko. Naniniwala akong ang Kanyang Kabanalan ang nagtulak sa iyo para gawin ito. Naniniwala akong ayaw ng Kanyang Kabanalan na palawigin ang utang sa akin at isinugo ka niya upang bigyan ako ng isa pang pangako—ngunit, sa pagkakataong ito, isang isinumpang hukbo ng mga Multo." Itinaas ni Philip ang itlog mula sa kagamitan, umupo, at sinimulang balatan ito. "Ipaalam mo kay Clement na nabigo ang kanyang maliit na panlilinlang."

Napatalon si Julin mula sa kanyang upuan. "Hindi! Hindi ako isinugo ng Kanyang Kabanalan! Walang alam siya sa lahat ng sinabi ko sa iyo! At dapat siyang manatiling ganoon!"

Natigilan si Philip, nag-aalab ang mga mata habang nakatingin sa nanginginig na Cardinal.

Nahirapan si Julin na umupo at yumuko. "Patawarin mo ako, Kamahalan. Ako ay isang hangal na walang alam.

Bumalik si Philip sa pagbabalat ng kaniyang itlog. "Mas marami pa tungkol sa iyo na kahit ako ay naghihinala."

Isaalang-alang mo ito, Julin; papayag akong ipahiram ang ilan sa aking mga sundalo sa iyong katawa-tawang layunin kung bibigyan ako ng Kanyang Kabanalan ng pautang na katumbas ng mga buwis na kinokolekta mula sa Pransya at Inglatera. Kung tatanggi ang Kanyang Kabanalan, marahil ay matutuklasan ng lahat kung paano itinatago ito ng Kanyang Kabanalan—ang ereheng batong ito.”

"Gayunpaman, Kamahalan! Hindi po ninyo dapat pag-usapan ito—"

"DAPAT—hindi ako masabihan kung ano ang hindi dapat gawin, Cardinal," matatag na tugon ni Philip. Yumuko siya sa mesa at bumulong, "Siguraduhin mo ang utang ko at makukuha mo ang mga sundalo mo. Iyan ang kasunduan. Ngayon, kailangan ko nang magpahinga."

"Kamahalan—"

"Tama na, Julin. Hindi tayo nag-usap." Lumington si Philip at sumigaw sa kabilang pasilyo, "Valet, ako nga "Tapos na! Mga guwardiya, pumasok kayo!" Muling lumitaw ang mga guwardiya. "Palabasin ninyo ang mabuting Kardinal! At linisin ninyo ang aking tirahan! Wala nang bisita ngayong gabi!"

"Opo, Kamahalan." Tumayo si Julin, yumuko, at malungkot na sumunod sa mga guwardiya hanggang sa pinto.

~*~

Kinabukasan, nagpulong sina Philip at Clement at ang kanilang mga notaryo sa Treasury Hall. Noon lamang napagtanto ni Clement na ang kahilingan ni Philip para sa pautang ay malaki na —sapat na ang laki para mapabagal ang pagtatayo ng Palasyo ng Papa. Kumalat ang tsismis; kumakalat ang mga bulong-bulungan sa mga pasilyo. Hindi naging maganda ang takbo ng mga pagpupulong at alam na alam na ng karamihan sa mga opisyal ng Papa ngayon para hindi magambala ang galit na Santo Papa. Karamihan din ay sigurado na si Clement ay mag-aalok lamang kay Philip ng isang bahagi, isang pangako, at isang panalangin. Galit at takot, nilapitan ni Julin si Toussain, na pagkatapos ay kinausap si Blasi nang may parehong apurahang pag-aalala. Kung matutuklasan ni Clement ang kanilang mga intensyon, maaaring mapatalsik silang tatlo sa Kolehiyo, itiwag sa simbahan, at ipakulong . Pinatahimik ni Blasi ang kanilang mga takot at nagsimulang magtrabaho, naghabi ng isang sapot na may kinalaman sa tila isang imposibleng gawain.

Pagsapit ng tanghali, pumasok si Blasi sa Bulwagan ng Guwardiya, lumapit sa isang guwardiya, at bumulong sa kanyang tainga. Sumagot ang guwardiya nang may ilang tango at inabutan siya ni Blasi ng isang sulat at isang gintong barya. "Huwag mong sabihin kahit kanino 'yan. Ngayon, humanda kayo, darating siya," utos ni Blasi habang nanlilisik ang mga mata.

"Opo, Kamahalan," yumuko ang guwardiya habang mabilis na palayo si Blasi. Maya-maya, dumating mula sa Sa Dignitary Wing, pumasok si Cardinal Firmus sa Guard Hall. Gaya ng itinatagubilin, lumapit ang guwardiya kay Firmus at iniabot sa kanya ang sulat.

"Kamahalan," yumuko ang guwardiya.

"Oo, ano 'yon," buntong-hininga ni Firmus.

"Natagpuan ko ang dahong ito sa bakuran. Mukhang hindi ito utos ng isang guwardiya. Mahalaga ba ito?"

Binasa ni Firmus ang liham, tinikom ang kanyang mga labi, at tiningnan ang mga mata ng guwardiya .

"Marunong ka bang magbasa?"

"Hindi, Kamahalan."

"Kung gayon, paano ka makakasiguro sa kung ano ang *hindi*," Tanong ni Firmus sa kanya.

Depensibong sagot ng guwardiya. "Alam ko ang hitsura ng mga utos na iyon; halos lahat ay parepareho. Walang markang marangal ang dahong ito."

"Ipinakita mo ba itong dahon kahit kanino?"

"Nahanap ko lang. Ikaw ang unang nakakita."

"Mabuti, kung gayon ay sisiguraduhin kong ibabalik ito. Huwag mong ipag-usapan ang dahong ito kahit kanino.

Hindi mo ito natagpuan. Naiintindihan mo ba ang ibig kong sabihin, sundalo?"

"Oo."

"Kung may marinig akong balita tungkol dito, ipapatawag kita para sa paliwanag— balik na tayo sa inyong mga tungkulin."

"Opo, Kamahalan," yumuko ang guwardiya at naglakad palayo. Luminga-linga si Firmus, may kasakiman at pagkakasala sa kanyang mga mata; mahigpit niyang idinikit ang sulat sa kanyang dibdib at binasa itong muli:

Ito ang mga kondisyon ng Kanyang Kamahalan— Lihim niyang ipagkakaloob ang ikasampung _____ bahagi ng utang sa Kardinal na siyang kumbinsihin ang Kanyang Kabanalan na _____ palawigin ang buong halaga. Kung ang utang ay mas malaki kaysa sa kanyang unang kahilingan, sumasang-ayon din ang Kanyang Kamahalan na ang Kardinal ay dapat bayaran ng ikasampung bahagi ng lahat ng labis. Sunugin ang papel na ito. Huwag magsalita sa kahit sino—

Hinanap ni Firmus ang mga pasilyo para maghanap ng mga mata na nagmamasid. Nang makitang wala siyang nakita, isinilid niya ang sulat sa ilalim ng kanyang damit at kumaripas ng takbo palayo, hindi namalayan na pinapanood siya ni Blasi sa dilim mula sa malayo.

Sa loob ng isang oras, nakatayo si Firmus sa Apat-na-Bintana na Silid ng palasyo, kinumbinsi si Clement na magpautang nang mas malaki pa kaysa sa hiniling ni Philip, na nagmumungkahi ng mas mataas at higit pa. madalas na pagbabayad. Uminit ang talakayan. Bihira lamang makita ni Firmus si Clement na ganito kagalit. Gayunpaman, madalas na umaasa si Clement sa payo ni Firmus sa mga maharlikang gawain. Nagkataon , atubiling sumang-ayon ang Papa sa mga mungkahi ni Cardinal Firmus.

Nang gabing iyon, pinirmahan nina Haring Philip at Papa Clement ang mga dokumento. Mula sa transaksyon, naiisip ni Philip ang pugot na ulo ni Edward, nakita ni Firmus ang kanyang sarili sa trono ng Papa, at naalala ni Blasi ang mga mukha ng kanyang mga yumaong kapatid. Nakita nina Toussain at Julin ang kanilang mga sarili bilang mga Kardinal ng Pransya, habang nakita ni Clement ang higit pang mga pagkaantala sa paglikha ng kanyang napakalaking makinarya ng Papa. Ang transaksyon ay ikinatuwa ng lahat—lahat maliban kay Clement, sa kanyang mga ingat-yaman, at

ang Chamberlain ng Papa.

Kinabukasan, ipinatawag ni Haring Philip si Kardinal Julin sa Conclave Hall.

Nasa upuang nakalagay si Philip kasama si Cardinal Firmus na nasa harap niya, magkahawak ang mga kamay, habang inanunsyo si Julin. Nagpalitan ng tingin ang mga Kardinal. Pareho silang mausisa sa mga nangyayari sa isa't isa, ngunit wala sa kanila ang nangahas na makipag-usap nang hayagan sa isa't isa na naroroon.

"Ah. Kardinal Julin, halika," kinawayan siya ni Philip na lumapit.

Yumuko si Julin. "Kamahalan."

Humarap si Philip kay Firmus. "Sinasabi mo ba, Cardinal Firmus?"

Tumikhim si Firmus. "Pumunta ako rito para tingnan kung may kailangan kayo, Kamahalan."

"Nagpadala ang Kanyang Kabanalan ng isang Kardinal upang tugunan ang mga pangangailangan ng kanyang mga maharlika panauhin? Nagdala ako ng sarili kong pangkat ng mga lingkod. Ano ang nararapat sa akin para sa ganitong espesyal na pagtrato?" Hinimas ni Philip ang kanyang baba.

"Hindi naman po, Kamahalan." Tumikhim si Firmus at sumulyap kay Julin. "Kung nais po ninyo, Kamahalan, maaari po ba akong makipag-usap sa inyo—nang mag-isa."

"Oo nga. Kardinal Julin, maghintay ka lang diyan. Kardinal Firmus, lumapit ka." Yumuko si Julin at lumabas ng bulwagan.

Bumulong si Firmus, "Kamahalan. Ako nga —ako ang kumuha ng utang ninyo. Naparito ako para pag-usapan ang kabayaran."

Tumawa nang mahina si Philip. "Nakikita ko na ang Simbahan ay hindi walang sariling katiwalian. Sige, Cardinal, kailangan kong bigyan ng tatlong bariles ng alak sa Palace Cellar. Mag-iiwan ako ng isa sa iyo— tatawagin natin itong regalo, siyempre."

Namilipit si Firmus. "Hindi ko po matatanggap, Kamahalan. Kung maaari po, nais ko po sanang pag-usapan ang tungkol sa ikasampung bahagi ng utang."

Natigilan si Philip. "Ikasampu? Ikasampu ng utang—bilang kabayaran?"

"Ang ikasampu, Kamahalan, sa pagkumbinsi sa Kanyang Kabanalan na ipagkaloob ang utang."

Napakunot ang noo ni Philip. "Maaari mo nang kunin ang iniaalok ko sa iyo, Cardinal. Kahit na iyon ay higit pa sa sapat. Ngayon, gusto mo ba ang alak?"

"Hindi kailanman papayagan ng Kanyang Kamahalan. Kamahalan, mayroon po akong pahina na naglalarawan sa mga tuntunin ng ating kasunduan." Hinubad ni Firmus ang pahina mula sa kanyang damit at binasa ito ni Philip. Itinaas niya ang kanyang noo.

"Anong kalokohan ito? Sino ang sumulat nito tungkol sa akin?"

"Hindi mo ba alam, Kamahalan?"

"Wala akong sinabing ganoon! At kung tungkol sa kabayaran, ako ang mananahimik sa bagay na ito!"

Isinuksok ni Philip ang papel sa kanyang tsaleko. "Kung sasabihin ninyo sa kahit kanino na kayo o si Cardinal Julin ay lumapit sa akin, umaasa ng bahagi ng utang para sa inyong sarili, ipapaalam ko sa Kanyang

Kabanalan na kayong dalawa ay nagsabwatan laban sa kanya. Iwan ninyo ako bago ko muling pag-isipan ang aking pananahimik!

“Opo, Kamahalan.” Sumimangot si Firmus, yumuko at lumabas ng silid. Pagkalabas, sinulyapan niya si Julin at napakunot ang noo bago dali-daling tumakas sa pasilyo.

“Papasukin ninyo si Kardinal Julin,” utos ng Hari. Sumunod ang mga guwardiya.

Kinuha ni Philip ang papel mula sa kanyang tsaleko habang papalapit si Julin at dahan-dahan itong pinaypayan sa pagitan ng dalawang daliri. Nakatitig siya kay Julin, at nakatitig si Julin sa papel na alam niyang sulat ni Blasi. Humagalpak ng tawa si Philip at ibinalik ang dahon sa kanyang tsaleko.

“Napakamaparaan mo, Julin. Manahimik ka; maayos ang lahat,” natatawang sabi ni Philip. “Hinimok lang kita na siguruhin ang utang ko—at nagawa mo naman ito nang maayos. Baka makalimutan mo na inilagay kita sa panganib kasama ang Kanyang Kabanalan.” Tumawa siyang muli. “Alam kong hindi ka kailanman isinugo ng Kanyang Kabanalan. Kilalang-kilala kita. Ah—at naniniwala ang Cardinal Firmus na naparito ka rin para sa iyong gantimpala. Ipinaalam ko na, kung sakaling may aminin man sa inyo tungkol dito, gagawin ko ibahagi ang bagay na ito sa Kanyang Kabanalan.”

“Lubos po akong nagpapasalamat, Kamahalan.” Yumuko si Julin habang nakangiti.

“Ngayon, tungkol sa inyong mahiwagang bato ng mga Multo, ipagkakaloob ko sa inyo ang aking mga sundalo sa ilalim ng mahigpit na mga kondisyon. Una, ang Kanyang Kabanalan ay hindi dapat makaalam ng anuman tungkol dito—kailanman. Pangalawa, ang aking mga tauhan ay naglilingkod lamang sa inyo sa loob ng ilang araw.”

"Mabuti, Kamahalan," sagot ni Julin.

“Masasama ninyo ang aking Kapitan Bourne at ang kanyang mga tauhan. Nagtitiwala ako sa kanya sa mga bagay na may kinalaman sa lihim. Siya lamang ang dapat makaalam ng buong bagay. Huwag kayong makipag-usap sa kanyang mga tauhan; siya ang mag-uutos sa kanila.”

"Siyempre naman, Kamahalan."

"Nasa Avignon na siya ngayon at may dalawandaang tauhan. Sapat na 'yan, 'di ba?"

Umiling si Julin, “Hindi *naman*. Masyadong marami.”

“Maaari ko bang ipaalala sa iyo na tayo ay nakikipagdigma sa Inglatera? Pinapanatili ni Bourne ang kanyang mga sundalo na magkakasama, upang hindi humina ang kanyang hanay dahil sa walang kabuluhang pagkakahati-hati. Nagtitiwala ako sa kanyang pamumuno at likas na ugali. Siya ang pinakamahusay sa aking Royal Guard at hindi ko nakikitang kailangan siyang abalihin sa paghahati ng kanyang mga hanay o pamumuno kahit sa isang maikling panahon. Kaya, ang alok ay nasa dalawandaan o wala. Alin ba iyon, Cardinal Julin?”

"Dalawang daan, Kamahalan." Bumuntong-hininga si Julin.

Sumigaw ang Hari, huminga nang malalim, at sumandal sa kanyang upuan. Sa huli, siya ay tinitigan si Julin bago nag-iwas ng tingin na tila naghihinala. At sa sandaling iyon na tila walang hanggan, yumuko si Julin, umaasang pag-iisipan muli ng Hari ang buong alok at galit na paalisin siya. Dahil sa kawalan ng ingay, at nakulong sa isang nakababa at nagyelong tingin, naramdaman ni Julin ang patuloy na pagdiin ng nakasisilaw na kalawakan ng nakamamatay na tahimik na bulwagan.

sa kanyang mga balikat— nakabibingi ang matagal na katahimikan. Isang namumuong pangamba ang sumunog sa kanyang leeg at mukha; at handa siyang tumakas mula sa sarili niyang mataas at may arko na bulwagan kasunduan, nagkaroon siya ng biglaang pahintulot na gawin iyon.

“Tapos na,” sa wakas ay umungol si Haring Philip. “Ngayon, ibahagi mo sa akin ang mismong mga detalye— kailan at saan ka sasagutin ni Kapitan Bourne, at ano ang kailangan mo sa kanya?”

[*Tapusin ang Kabanata 4*]

Ang akdang **pampanitikan** na ito ay nilikha **eksklusibo** sa pagtatalaga ng

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Nawa'y manatili ang kanyang pamana sa ating lahat —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~